

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 15. maj 2009
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2008-730-0767
Dok.: RAJ41012

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 28 vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Udvidelse af adgangen til i retskendelser om telefonaflytning m.v. at anføre den person, som aflytningen angår) (L 124), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 23. april 2009.

Brian Mikkelsen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 28 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Udvidelse af adgangen til i retskendelser om telefonaflytning m.v. at anføre den person, som aflytningen angår) (L 124):

”Kan ministeren bekræfte, at det største problem med telefonaflytninger ikke er dommerkendelsen for hvert telefonnummer, men snarere at politiet har problemer med at finde ud af, hvilke telefoner der bruges af en mistænkt?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Jeg kan henvise til min udtalelse af 9. december 2008 vedrørende udkastet til lovforslaget. Jeg udtalte i den forbindelse bl.a. følgende:

”I den anledning har jeg anmodet samtlige statsadvokater og samtlige politidirektører om eventuelle bemærkninger til udkastet.

I de indkomne høringssvar er der støtte til den foreslåede lovændring. Flere politidirektører har således oplyst, at forslaget vil lette politiet og anklagemyndighedens arbejde vedrørende indhentelse af kendelser. Københavns Politi har i den forbindelse bl.a. oplyst, at det længe har været sædvanligt forekommende ved fremadrettet efterforskning af grovere kriminalitet, at de mistænkte anvender flere telefoner og taletidskort og hyppigt udskifter disse. Som eksempel nævnes en sag, hvor den hovedmistænkte benyttede over 50 forskellige telefoner/taletidskort og ved anholdelsen fandtes i besiddelse af ca. 25 yderligere taletidskort.

Det er også Rigsadvokatens opfattelse, at forslaget om en forenklet fremgangsmåde ved rettens godkendelse af nye aflytninger på den samme person vil kunne indebære en betydelig lettelse i politiets og anklagemyndighedens arbejde.”

Jeg kan endvidere henvise til lovforslagets bemærkninger punkt 2.2.2 og punkt 3.2. Som det fremgår af disse bemærkninger, er det politiets erfaring, at mange mistænkte i straffesager om alvorlig kriminalitet benytter flere forskellige kommunikationsmidler og bl.a. løbende udskifter mobiltelefoner eller sim-kort for at sløre deres handlinger. Dette nødvendiggør, at der løbende indhentes kendelser vedrørende aflytning af de forskellige telefoner og telefonnumre, som en mistænkt gør brug af, enten inden en telefonaflyt-

ning iværksættes, eller inden for 24 timer efter en telefonaflytning på øjemedet er iværksat. Den løbende indhentelse af kendelser medfører således en væsentlig ressourcemæssig belastning af såvel politiet som anklagemyndigheden.

Jeg kan endvidere oplyse, at politiet i dag bl.a. opnår oplysninger om, hvilke telefoner en mistænkt anvender, ved teleoplysninger, som indhentes efter reglerne om indgreb i meddelelseshemmeligheden i retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 3, jf. § 781. Herudover vil politiets øvrige efterforskning kunne medvirke til at afdække de kommunikationsmidler, som en mistænkt anvender.

Sammenfattende er det således fortsat min opfattelse, at den foreslåede ordning vil kunne indebære en betydelig lettelse i politiets og anklagemyndighedens arbejde.”

Justitsministeriet kan henholde sig til det, der er anført af Rigsadvokaten.